

HARLEQUIN

HISTORICKÁ
ROMANCE

CHRISTINE
MERRILLOVÁ

Hrabě a diamanty

CHRISTINE MERRILLOVÁ

HRABĚ A DIAMANTY

PŘEKLAD

EMA VOJTĚCHOVÁ

Milá čtenářko,

kdo by to byl řekl... ještě nedávno jsme se vyhřívali na sluníčku a užívali si dlouhé letní dny, a najednou tu máme skoro konec roku. Měsíce nám utíkají jeden za druhým, ale co zůstává stále stejné, jsou moje zamilované příběhy z dávných časů.

Elizabeth Beaconová pro Vás napsala příběh Skandál na zasnubách. S touto autorkou se v Historické romanci setkáváte poprvé a přečíst si něco z jejího soukromí si můžete na našich webových stránkách.

Druhou knížku – Hrabě a diamanty –, kterou Vám tento měsíc přináším, napsala Christine Merrillová, s níž se v této edici setkáváte již od roku 2010 a mohla jste si od ní přečíst již osmnáct příběhů.

Věřím, že se Vám obě romance budou líbit a rozjasní Vám dlouhé listopadové večery.

*S láskou
Váš Harlequin*

Christine Merrillová

HRABĚ A DIAMANTY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
How Not to Marry an Earl

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Ema Vojtěchová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Christine Merrill
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN: 978-83-276-5294-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-5295-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-5296-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Miles Strickland měl pocit, že neustále před něčím utíká. Nejdřív musel utéct z Filadelfie, aby unikl Prudence a plánům, které pro něj přichystala. Když se rozhodl odjet na Západ a tam hledat své štěstí, opět odtamtud musel utéct před indiánským kmenem Šavanů.

Cestou zpátky měl zase co dělat, aby uprchl kmeni Irokézů.

Když nečekaně obdržel dopis z Anglie, byl necelé dva kroky od oltáře a jenom jeden od vězení pro dlužníky. Ten dopis však sliboval, že se na něj usmálo štěstí a jeho karta by se mohla konečně obrátit. V jeho rodině byli samí Američané určitě déle, než existovaly Spojené státy a nikdy se nikdo nezmínil, že by snad pocházeli ze šlechtického rodu. Ale teď rodinná větev v Británii vymřela a on zdědil jejich pozemky i titul.

Když nasedal na loď přes Atlantik, měl plnou hlavu bohatství a pohodlného života, který ho za mořem jistě očekává. Potom se to všechno pokazilo tím, že se z něj stal opravdový hrabě z Comstocku. Vyšlo najevo, že britská rodina Stricklandových na tom není o nic lépe než její američtí příbuzní. V porovnání s dluhy, které patřily k jeho novému titulu, byly dluhy

jeho americké rodiny zanedbatelné. A navíc nebyla sebemenší naděje, že by je mohl splatit, protože od lorda se neočekává, že bude pracovat. Místo toho by měl vybírat peníze od nájemců, kteří jsou ještě chudší než on sám a zastávat místo ve vládě, o které vůbec nic nevěděl. Pro jeho bratra Edwarda bylo štěstí, že ho dřív dostalo britské námořnictvo. Kdyby byl stále naživu, byl by přinucen zastávat místo v parlamentu, tak jako Miles.

Vůči vládě, do které měl vstoupit, necítil sebemenší oddanost, a ještě větší pochybnosti v něm vzbuzoval ten zastaralý způsob dědění titulu bez peněz. Žádného kouzelného řešení svých předchozích problémů se nedočkal. Místo toho všichni očekávají, že nějak vyřeší chaos a nepořádek, který mu zanechali jeho vzdálení příbuzní.

A co hůř, přes Atlantik ho dostihl svazek dopisů od Prudence, které byly promáčené slzami. Situace je vážná. Je její poslední a jedinou nadějí. Okamžitě se musí vrátit do Filadelfie.

Ale bude se moci vrátit? Nemyslel si sice, že by ho princ nechal předvést do Sněmovny lordů v řetězech, ale po tom, co se stalo Edwardovi si přece jenom úplně jistý být nemůže. Jeho bratr odjel na Barbados, kde se pokusil zvrátit rodinnou finanční situaci k lepšímu tím, že investuje do cukru. Když o něm Miles znovu uslyšel, dozvěděl se, že ho do svých řad zlákal britské námořnictvo. V posledním dopise, který od něj dostal, ho bratr úpěnlivě žádal, aby se postaral o jeho ženu Prudence, dokud se k ní zase nebude moci vrátit.

Krátce potom dostala Prudence zprávu, že je z ní chudá vdova. A když s ní teď není Miles, aby na ni dohlédl, všechno zbabrala ještě víc. Vždycky to bylo

pošetilé děvče a pravděpodobně si šlamastyku, do které se dostala, zaslouží. Cítí za ni však odpovědnost, pravděpodobně větší než za cizí obyvatele Anglie. Jeho švagrová ho teď potřebuje. Nezbývá mu nic jiného než se opět co nejrychleji vrátit zpátky do Filadelfie.

Je velice málo pravděpodobné, že by se mu mohlo podařit odplout z některého z přístavů blízko Londýna, aniž by si toho někdo nevšiml. Proto z města odjel a neurčitě se zmínil o tom, že se chystá na návštěvu svého majetku v Comstocku. O zbytku plánu, který zahrnoval plavbu přes moře bez návratu zpátky, pomlčel.

Vyrazil tryskem a kůň, kterému seděl na zádech, ho nadšeně nesl. Tohle je určitě nejlepší kůň, na jakém Miles kdy seděl, natož jakého vlastnil. Koupit ho na úvěr nebyl vůbec žádný problém, šlechtici se totiž vůbec neobtěžují používat opravdové peníze.

Musí najít nějaký způsob, jak koně vrátit jeho předchozím majitelům. V Anglii se šlechticům, kteří nezaplatí za věci, které si koupili, nestane vůbec nic. Maximálně je z toho malá ostuda. Ale v Americe by ho pověsili jako zloděje koní. Když se podíval na svůj účet u prodejce koní pana Tattersalla, nejraději by se hanbou propadl do země.

Ještě víc než dluhy ho do rozpaků uváděly situace, kdy se před ním lidé uctivě klaněli a oslovovali ho lorde Comstocku. Vždycky byl v pokušení zakřičet na ně: „Vždyť mě vůbec neznáte!“ Kdyby ho znali, došlo by jim, že se mýlili, když si mysleli, že ho jeho původ kvalifikuje k tomu, aby zastával pozici, kterou mu vnutili.

Po půl dni jízdy uviděl hraniční kámen, který označoval hranici panství Comstock. Nedá se

popřít, že pozemky, které zdědil, jsou v krásné krajině. Kolem se rozkládaly mírně zvlňené zelené pastviny a v malém údolíčku ležela vesnička plná domků s doškovými střechami. Když se však zastavil, aby se pokochal výhledem, uvědomil si, že je zodpovědný za to, aby do těch střech nezatékal. To mu celkový dojem trochu pokazilo. V hostinci naštěstí točili slušné pivo a nikdo se ho na nic nevyptával, přestože má podivný přízvuk. To poslední, co by teď potřeboval bylo, aby v něm někdo poznal nového vlastníka panství.

Po lehkém obědě vyrazil dál směrem k sídlu. Když však vyjel ze zatačky šterkové cesty, uviděl před sebou dva domy. Velký dům na kopci a druhý podle běžných měřítek také velký, který ale v porovnání s hlavním sídlem na kopci vypadal jako trpaslík.

Ten menší dům musí být vdovský dům, o kterém slyšel. Popsali mu ho jako téměř neopravitelný, což znamená, že je neobydlený a nikdo se o něj nestará. Pokud je tam nějaká pohovka nebo alespoň suchý kousek podlahy, kam by si mohl rozložit deku, mohl by v něm přespát, aniž by si ho někdo všiml. Alespoň se nebude muset omlouvat služebnictvu ve velkém domě, že jim nedal vědět, že přijede. A také nebude muset vysvětlovat svůj brzký odjezd.

A pokud náhodou v některé skříni narazí na zapomenutý stříbrný servis, ještě by na tomhle nešťastném výletě mohl vydělat. Kdyby si napakoval sedlovou brašnu nějakými cetkami a zkusil je prodat v zastavárně, třeba by tím mohl sehnat peníze na lístek domů.

Sesedl z koně, přehodil otěže přes větev blízkého stromu a vydal se k domu. Když byl necelých deset stop ode dveří, zaslechl známý zlostný štěkot a ucítil,

jak se mu do lýtka pokoušejí zakousnout ostré zuby. Pohlédl dolů na malou černobílou psí hlavu, která se marně pokoušela zahryznout se malými ostrými zuby do jeho vysoké kožené boty. Ovládl se a překonal chuť zvíře nakopnout.

Místo toho se sehnul, popadl psa za krk a odtrhl ho od sebe. Potom si ho nadzvedl před obličej a přísně se na něj zamračil.

Pes se na něj podíval pohledem, který po člověku normálně vrhají jenom kočky a věřitelé.

„Nevím, co mě to popadlo, že jsem tě v tom přístavu tenkrát zachránil, když se mně takhle odvděčuješ. Pokud ses takhle choval ke svému předchozímu majiteli, chápu, že tě chtěl utopit.“ Když na palubě Mary Beth zahlédl chlapce, který se přes palubu chystá hodit zmítající se pytel, instinktivně ho chytil. Předpokládal, že chlapci ten příkaz dal jeho otec, který mu vysvětlil, že mořská plavba není nic pro psa. Když se Miles otočil k chlapci, aby ho ujistil, že jeho štěně je v pořádku, chlapec nebyl nikde k nalezení. Tak se Miles stal majitelem nejnevďěčnějšího psa v New Yorku.

„Vrr...“ Pes chňapl naprázdno do vzduchu. Miles si říkal, že psova špatná nálada a útočná povaha pramení z toho, že byl dlouhé týdny zavřený v malém prostoru na lodi. Ale zdá se, že ani na pevné anglické zemi z něj není spokojenější stvoření než v Americe.

„Když jsem tě sem s hraběnkou vdovou posílal napřed, doufal jsem, že se už nikdy nepotkáme, ty jeden nevďěčníku. To už se ti podařilo si všechny natolik znepřátelit, že tě vyhodili z velkého domu?“

Pes se v jeho ruce zoufale zmítal a znovu se po něm pokusil chňapnout. Nakonec se mu podařilo se

z jeho sevření vykroutit a skočil na zem. Potom se otočil k malému domu a s hlasitým štěkotem proskočil dovnitř rozbitým oknem.

Miles si povzdechl. „Tudy za tebou dovnitř nepolezu. Vždyť jsou tady normální dveře.“ Přešel k hlavnímu dveřím do domu a sáhl do kapsy pro klíč. V tom si ale všiml, že dveře už jsou pootevřené.

„Klidně můžeš vylézt ven sám,“ zavolal. „Máš čtyři zdravé nohy a moji pomoc už nepotřebuješ!“ Chvilu naslouchal, jestli neuslyší psí řapání jako znamení, že ho pes slyšel a má v úmyslu ho poslechnout. Pokud chce v domě nějakou chvíli zůstat, nebylo by špatné mít tady psa, který by se postaral o nezvané hlodavce. Když jsou dveře otevřené dokořán, je pravděpodobné, že se to jimi v domě bude hemžit. Ten pes ho ale tolik nenávidí, že by možná bylo lepší vyhodit ho ven a spřátelit se místo toho s krysami.

Když vešel dovnitř domu, překvapilo ho, že po psovi není nikde ani památka, dokonce se odnikud ani neozývalo štěkání. Mohl snad někde propadnou shnilou podlahou a ublížit si? A proč si o něj vůbec dělá takové starosti? Vždyť tomu psovi je jeho zachránce naprosto ukradený. Naštěstí tady žádný svědek jeho soucitného chování není. Miles vešel dál do domu. „Kde jsi, ty jeden malý ničemo?“ Když bude mít štěstí, mohlo by se mu ho podařit bez úhony vyvést ven z domu, aniž by zranil sám sebe nebo si zničil oblečení. Potom by mohl do okna dát nějaká prkna, zavřít dveře a vyčkat, až ho pes přestane otravovat a vrátí se tam, kam patří.

Miles se rozhlédl po vstupní hale vdovského domu. Když se mu podaří zbavit se toho protivného psa, nemuselo by to být špatné místo na úkryt. Získal by pár dní, aby si mohl rozmyslet, co podnikne

dál. Hraběnka mluvila o tom, že v domě je potřeba provést nákladné opravy, aby se v něm dalo žít. Byla to ale vznešená dáma, zvyklá na pohodlí a velkou společnost. Pro člověka jako je on, který je zvyklý spát pod širým nebem, je takový dům skoro jako zámek. Je tady samozřejmě trochu vlhko, ale když se rozdělá oheň v krbu, bude to lepší. Veškerý nábytek je zakrytý ochrannými návkly a matrace určitě nebudou suché. Když však ve svém pátrání po psovi procházel chodbou kolem pokojů, všiml si, že je tam nepočítaně stolů a židlí a určitě se najde nějaká lavice či pohovka, na které se unavený po dlouhé cestě jistě dobře vyspí. I kdyby se mu tady nepodařilo najít jedinou věc, která by se dala prodat, pár dní si tady alespoň odpočine a popřemýšlí, co dál.

Najednou se před ním mihl černobílý psí kožich a zvíře zmizelo kdesi v domě. Ozvalo se krátké zaštěkání a pes se znovu rychle rozběhl opačným směrem. Na lodi se to psisko také s oblibou oddávalo podobným hrátkám. Neustále pobíhal sem a tam a štěkal, čímž si často vysloužil kopance a štouchance od rozezlených námořníků, kterým se pletl pod nohy. Potom vždy zaběhl celý vyčerpaný do kajuty, vyskočil na Milesovu pryčnu, stočil se do klubíčka a spokojeně usnul.

Milesovi to zezačátku přišlo zábavné. Teď už ho to ale jenom rozčilovalo. Než ale mohl na psa zařvat, ozval se něčí hlas: „Ťapko! Nech toho!“

Miles ztuhl. Hlas byl rozhodný, ale nepochybně ženský. Je to snad tím prázdným domem, že se mu jeho tón zdá tak zvláštní? Jako kdyby od nějzněla ozvěna, a přesto byl podivně utlumený. Opatrně vstoupil do místnosti před sebou. Nebyl si jistý, jestli

bude lepší se s tou osobou setkat, nebo by raději měl z domu nepozorovaně vyklouznout.

Když překročil práh, hned mu bylo jasné, proč se mu hlas zdál zvláštní. Pes přestal se svým šíleným pobíháním a očichával ženské boty, které stály na krbovém roštu. Když na ně Miles upřel zrak, jedna z bot se pohnula směrem nahoru, jak se žena, která je měla na sobě, natáhla pro něco v komíně.

Na rošt se sesypala sprška sazí a ozvalo se tlumené: „Prokrindapána.“

Pes s kýchnutím ustoupil od krbu pryč a čekal, až se popel a saze usadí. Potom zase vyrazil dopředu a popadl mezi zuby ženiny sukně. Dovádě s nimi začloulal a jejich nositelku vyvedl ještě více z rovnováhy.

Miles si nedovedl pomoci a musel se hlasitě začít smát.

Bota se pomalu spustila dolů a opatrně hledala pevný rošt. „Ať jste kdokoliv, jestli nemáte čisté úmysly, upozorňuji vás, že mám v ruce pohrabáč a nebudu se bát ho použít!“ Pokud má ta osoba ruce stejně rozhodné jako hlas, nebylo by jistě příjemné dostat od ní ránu.

„A já mám pistoli,“ oponoval. „Myslím si ale, že ani jeden z nás se nemusí strachovat, protože ani jeden z nás nechce použít násilí. Alespoň ne dřív, než se poznáme,“ dodal. Milesovi už se stalo, že mu ženy vyhrožovaly pohrabáčem, tentokrát si ale byl jistý, že téhle k tomu zatím nezavdal žádný důvod.

Boty seskočily dolů na rošt a pes rychle odběhl stranou. Miles sledoval, jak se tělo v komíně chvíli kroutilo, na rošt napadaly další saze a potom se konečně objevil zbytek ženy. Tedy spíše dívky. Nemohlo jí být víc než dvacet let, ale měla už dospělé tvary.

Její obrýlená tvář byla spíš obyčejná, i když šmouhy od sazí ji určitě krásnější nedělaly. Navíc, ženu s tak pěknými kotníky by nazval obyčejnou jenom úplný hlupák.

Kromě toho měla pod punčochami pěkně tvarovaná lýtka. Když ji pes tahal za sukně, podařilo se je Milesovi zahlédnout. Střízlivé šaty, které měla na sobě, postavě nijak nelichotily, ale nedokázaly zcela skrýt štíhlý pas a pěkně tvarované poprsí. Miles neměl nikdy sklony ke zhýralosti, ale jestli mají všechna děvčata ve zdejší vesnici tak spanilé postavy jako tato dívka, mohl by být v pokušení přiznat se, že je pánem zdejšího panství.

Jako kdyby pes vycítil, na co Miles myslí, naježil chlupy, postavil se mezi Milese a dívku, odhalil zuby a výhrůžně zavrčel.

Miles se připravil na útok.

„Sedni, Ťapko.“

Jako mávnutím kouzelného proutku pes uposlechl jejího rozkazu, posadil se, ale z Milese nespustil oči.

„Jestli se o něco pokusíte, pošlu na vás svého psa,“ prohlásila a vrhla na něj stejně výhrůžný pohled jako pes u její nohy.

„Vašeho psa?“ zeptal se překvapeně.

Zaváhala. „Tak tedy psa pana hraběte. Ale protože hrabě tady není a já patřím do rodiny, mám za Ťapku zodpovědnost a on mě poslouchá.“

Miles otevřel ústa a užuž se chystal dívce říct, že majitel toho nevděčného psiska stojí přímo před ní. Jelikož se k němu ale pes nehlásil, rozmyslel si to.

Potom si vzpomněl, že pokud má v úmyslu dostat se nepozorovaně na comstocké panství, nemůže

prvnímu člověku, kterého potká, prozradit svoje pravé jméno. Vždyť má velké štěstí, že potkal člena rodiny, který ho ani nepoznal.

Prohlížela si ho přimhouřenýma očima. „Když si vás teď mohu prohlédnout, vidím, že nejste žádný tulák, jak jsem se obávala.“ Naklonila hlavu na stranu. „Podle přízvuku soudím, že jste Američan. Kdybych nevěděla, že hrabě cestuje sám, řekla bych, že patříte do jeho doprovodu.“

„Připluli jsme každý na jiné lodi,“ zalhal Miles pohotově. „Měl jsem připlout jako první, ale plavba byla poněkud bouřlivá.“

„Takže vy musíte být ten auditor,“ odušila dívka. V jejím hlase nezněl žádný vítězoslavný tón, jenom prostě konstatovala nový fakt.

Miles přikývl, ulevilo se mu, že za něj udělala jeho práci. Ale auditor z Ameriky potřebuje nějaké jméno. „Potts,“ představil se automaticky. Určitě vypadá jako někdo, kdo by se tak mohl jmenovat, protože Greg Drake si ho právě s člověkem toho jména spletl, když se spolu poprvé setkali. „Augustus Potts, k vašim službám, madam.“ Uklonil se, aby skryl překvapené mrknutí nad křestním jménem, které z něj vypadlo. Snad nebude muset tuto identitu předstírat dlouho. Vždyť kdo by chtěl chodit po světě se jménem Augie Potts?

„Pane Potts,“ odpověděla dívka tónem zjevně navyklým dávat rozkazy služebnictvu.

„A s kým mám tu čest?“ zeptal se a v duchu tušil, že pravdu zná.

„Slečna Charity Stricklandová. Vzdálená sestřeniče vašeho zaměstnavatele.“

Miles uctivě pokývl hlavou. Už měl tu čest seznámit se s její sestrou Hope. Když se člověk trochu

snaží, jistá podoba tady je, pomyslel si. Obě mají stejné široké čelo a špičatou bradu.

Zatímco Hope je ale neobyčejně krásná dívka, Charity podobně obdařená není. V jejím výrazu je něco příliš vážného a na tak mladou dívku má poněkud kritický výraz v očích. Není nijak krásná, ale Miles si přesto pomyslel, že časem z ní může být velice přitažlivá žena.

„Poslali vás sem, abyste udělal soupis majetku ve velkém domě?“ zeptala se ho nevzrušeným tónem, který ho vytrhl ze zamyšlení. Nesmí tady stát a civět na ni!

„A také soupis majetku vdovského domu,“ doplnil.

„Tady nic cenného není.“

To určitě! Její odpověď byla příliš rychlá a konkrétní na to, aby jí věřil. Určitě sem přišla buď něco vyzvednout, nebo schovat. A lidé se obvykle nena-máhají příliš schovávat věci, které nejsou cenné. „Pokud je dům prázdný, co jste dělala v komíně?“ zeptal se a servilně se na ni usmál. „Mohu vám být nějak nápomocen?“

„Létají sem tudy ptáci a potom poletují po domě. Pokoušela jsem se zavřít klapku.“

„Ach tak.“ Tohle je ještě větší lež než to, co řekla předtím. Ale jestli o sobě chce Miles tvrdit, že je Augie Potts, těžko na to může poukázat. Místo toho si sundal kabát a vyhrnul rukávy košile. „Dejte mně ten pohrabáč,“ vybídl ji. „Mám delší ruce.“

„To je v pořádku,“ odmítla chvatně jeho nabídku.

Je zjevné, že nechce, aby se jí do toho kdokoliv ple-tl. „Potom mně alespoň dovolu-te, abych došel nahoru do domu pro nějakého sluhu. Člen rodiny by neměl dělat práci pro služebnictvo.“

„To nebude nutné,“ odmítla a ani se nenamáhala okouzlit ho úsměvem. „Myslím, že jsem to docela zvládla.“

Nadzvedl obočí. „Takže jsem vás nevyrušil dřív, než jste stačila dokončit to, o co jste se pokoušela?“

Rozhořčeně sevřela rty. „Rozhodně ne.“

„Potom mně tedy dovolte, abych vás odvezl zpátky do domu,“ nabídl.

„To také nebude nutné,“ odsekla prudce.

„Ale oba máme stejnou cestu,“ připomněl jí. „Jelikož jsem v domě ještě nebyl, ocenil bych doprovod někoho, kdo to tady zná.“

„Tady se nemůžete ztratit,“ odpověděla. „Do domu je to necelou míli a už jste na cestě, která vede přímo k němu.“

Zjevně se ho snaží zbavit. Miles nemá důvod starat se, proč to tak je, protože sám se odsud chce dostat rychle pryč. Přesně jak chce ona. Přesto z nějakého důvodu nemohl odolat tomu, aby ji nepošádlil. „To je pravda. Ale bylo by příjemné, kdybyste mně mohla představit služebnictvu.“ Vyhlédl ven z okna. „Vypadá to na bouřku. Zatímco tady spolu mluvíme, zatáhlo se. Nerad bych vás tady nechal v dešti.“

„Můžu počkat uvnitř, než to přejde,“ oponovala.

Takže tedy nedokončila to, kvůli čemu sem přišla. Protože nemá nic v rukou, vypadá to, že spíš něco hledala, než že by ukrývala něco, co sem přinesla. V každém případě musí být v tom komíně, odkud seskočila, nějaký tajný výklenek. To určitě stojí za prozkoumání.

Usmál se na ni. „Jsem si jistý, že kdybych vás tady nechal v dešti, hrabě by mně to vyčítal.“ Potom ustoupil směrem ke dveřím a čekal, až dá rozčileným zafuněním najevo, že se vzdává.

Nic takového neudělala. Jenom přimhouřila oči, ale jinak nedala ani v nejmenším najevo, že by ji jeho pokusy překazit jí plány nějak rozčilovaly. „Pokud si to přeje hrabě, pane Pottsi, dobrá. Nikdy bych se neprotivila jeho přáním.“

Potom kolem něj prošla směrem k hlavním dveřím. Pes jí poslušně klusal v patách.

DRUHÁ KAPITOLA

Toho dne Charity Stricklandové nic nevycházelo podle plánu.

Když vlezla do komína, zjistila, že výklenek, který chtěla prozkoumat, je tak vysoko, že do něj nedosáhne. A ještě ke všemu ji při této činnosti přistihl ten nový auditor. Pan Potts se ukázal jako nepříjemně chytrý člověk, který nijak nedal najevo, že věří její historce o otevřené komínové klapce. Samozřejmě předstíral, že jí to věří. Ale Charity ho podezírala, že si s ní jenom zahrává a doufá při tom, že z ní vytáhne nějakou informaci, kterou by mohl předat svému zaměstnavateli.

Zatím se zdá, že nový hrabě se chystá udělat přesně to, v co doufala. Tedy zůstat v Londýně a věnovat se svým povinnostem v Parlamentu. Kdyby se najednou rozhodl začít se o ni zajímat, jen těžko by mohla odhadnout, jakou budoucnost by pro ni považoval za vhodnou.

Měla obavu, že ať by to bylo cokoliv, jenom těžko by to bylo něco, co by si sama přála. Jako nejmladší ze tří sester už měla po krk toho, když jí ostatní lidé říkali, co má dělat. Všichni si myslí, že to vědí lépe než ona. Trvalo jí měsíce, než dostala zbytek rodiny z cesty, aby měla klid na práci. To poslední, co by teď potřebovala,

je cizí člověk, který by nad ní chtěl uplatnit své Bohem dané právo jenom proto, že se náhodou narodil tak šikovně, že se z něj stala hlava rodiny.

Sezona končí v červenci a teď je březen. K provedení svého plánu potřebuje jenom několik týdnů. Pokud se nový hrabě z Comstocku bude věnovat práci pro Parlament a pro vládu tak, jak by měl, bude před jeho příjezdem na venkovské sídlo Charity už dávno pryč i s dostatkem peněz, se kterými si zařídí život podle svých představ.

Ale pan Potts by pro ni mohl představovat stejné nebezpečí jako jeho zaměstnavatel. Ačkoliv jí nemůže nic přikazovat, vypadá to, že je velice všímavý a do všeho rád strká nos. Stačilo všimnout si toho, jak na něj reagoval Ťapka a je jasné, že tomu člověku se nedá věřit. Od první chvíle, kdy auditor vešel do domu, byl pes naježený. Když vycházeli z domu ven, pobíhal mezi nimi a chňapal panu Pottsovi po nohách, jako kdyby ho chtěl odehnat pryč.

Panu Pottsovi ovšem slouží ke cti, že odolal pokušení a psa nenakopl. Možná přece jenom nebude tak hrozný. Anebo má jenom dost rozumu na to, aby se před zraky člena rodiny choval slušně k psovi svého zaměstnavatele.

Když došli k jeho koni, ustoupil pan Potts z dosahu Ťapkovy chňapající tlamy, vyhoupl se do sedla a natáhl ruku dolů směrem k ní.

Charity se na něj usmála a jako nejednou předtím si v duchu přála, aby zdědila stejné kouzlo jako její sestry. „Bez Ťapky rozhodně nemůžu jet. Byla bych velice nerada, kdyby se ztratil.“

Pan Potts vrhl na psa očividně zhnusený pohled. „Podle mé zkušenosti se taková zvířata jenom tak neztratí.“

„Ale co když tenhle je výjimka? Mohlo by ho třeba napadnout nějaké divoké zvíře.“

„Potulují se vám snad kolem domu vlci?“

„To ne,“ připustila.

„Slyšel jsem, že v Anglii už nežijí žádní medvědi. Co ještě by mu mohlo hrozit?“

„Jestřáb. Nebo třeba orel.“

Povzdechl si. „Příště mi budete vykládat, že v Anglii žijí denní sovy.“ Natáhl k ní ruku. „Podejte mně ho.“

Vzala psa do náruče a nadzvedla ho k němu.

Pan Potts ho popadl za kůži na krku, obratně se při tom vyhnul jeho chňapajícím čelistem a strčil ho do kožené sedlové brašny. Pes na chvíli zmizel jako plavec pod mohutnou vlnou. Potom zpod víka brašny vykoukla jeho černobílá hlava s vyceněnými zuby.

„Tak, to by bylo,“ prohlásil pan Potts. „A teď vy.“

Nesměle se chytila nabízené ruky a nechala se vytáhnout nahoru. Bez zjevné námahy ji posadil na sedlo před sebe, Potom jí protáhl ruce kolem pasu, vzal do nich otěže a dal koni pokyn vyrazit. Při jízdě se jí dotýkal rukama v pase a udržoval ji tak v sedle.

Zdálo se, že ho její blízkost nijak nevzrušuje. V Americe je něco takového možná úplně normální. Nebo není dostatečně krásná, aby to s ním nějak pohnulo. Ovládal koně s lehkostí, jako kdyby jel sám.

Charity ale pociťovala zvláštní neklid. Nikdy se o muže nijak nezajímala a bylo jí celkem jedno, jak vypadají. S tímhle je to ale jiné. Bylo jí zatěžko nevsímat si ho. Ruce, kterými ji objímal kolem pasu, byly dlouhé, stejně jako nohy, které se dotýkaly jejích sukni. Není úplně kost a kůže, ale působí poměrně vyzáble. Rysy ve tváři má ostré a bledá pleť mu dodává ne

tak zdání aristokrata, jako spíš učence. Jako kdyby se kvůli studiu nedostal příliš často na slunce.

To se jí na něm líbilo snad ještě víc než jeho příjemné rysy a rozčuchané tmavé vlasy, které mu padaly do čela. Vypadal jako člověk, který ze všeho nejraději tráví čas v knihovně. Přestože má ruce i nohy pevné a svalnaté, připadal jí jako spřízněná duše.

Je ale přece úplně jedno, jak vypadá. Muži, obzvláště tací, kteří jsou pohlední jako pan Potts, si jí většinou příliš nevšímají. Otočila hlavu a odhodlaně se zahleděla před sebe k domu.

„Sídlo Comstock,“ pronesl. V jeho hlase nebylo ani tak znát ohromení jako spíš šok.

„Nečekal jste, že bude tak velký,“ poznamenala.

„Říkali mi to. Ale nevěřil jsem, že to může být pravda.“

„Ten dům představuje všechno, co je s touhle rodinou špatně,“ řekla. „Začalo to jako dobrá myšlenka, ale potom se to vymklo z rukou, a nakonec je to tak velké, že se to nedá ani udržovat.“

„Není divu, že nebylo jednoduché najít někoho, kdo by udělal soupis majetku. Kdo by chtěl dělat takovou práci?“

„Přišli jsme o více cenností než kolik jich většina lidí vlastní,“ řekla a nebyla daleko od pravdy. „Ačkoliv většina z nich není doslova ztracená. Jenom čekají v některém ze čtyřiceti pokojů na to, až je tam někdo znovuobjeví.“

Když zmínila možné bohatství, které je v domě, měla pocit, jako kdyby se mu zrychlil dech a lehounce rozechvělo celé tělo. Okamžitě se ale znovu uvolnil, jako kdyby měl strach, že by si jeho zájmu mohla všimnout. „Když patříte do rodiny, předpokládám, že budete vědět, kde se některé z těch věcí nacházejí.“

„Možná,“ odpověděla. Otočila se k němu a pokusila se o nevinné mrknutí okem. „Pokud vám nepomůžu, hrabě nebude mít nikdy přesný přehled o tom, co tady je. A pochybuji, že vy budete schopný se za dobu, kterou máte určenou k práci, vůbec v domě zorientovat.“

Kůň se zastavil.

„Jak bych mohl... Chci říct, máte pravdu, že tu práci nemůžu udělat bez pomoci. Ale hrabě by se stejně nikdy nedozvěděl, že jsem něco udělal špatně, že?“

Ještě nepřekročil práh domu a už to vzdává. Nebo snad chce shrábnout plat za nedbale odvedenou práci? Jeho důvody ji nemusejí zajímat. Pokud se ukáže, že je líný, nebo lajdácký, třeba jenom o to dříve odjede zpátky do Londýna.

„Hrabě nepozná, jestli je soupis majetku kompletní, pokud mu to sami neřekneme,“ odpověděla a opatrně při tom volila slova. „Ale já nemám v úmyslu vykládat nějaké báchorky člověku, kterého jsem nikdy v životě neviděla jenom proto, že jiní lidé, které jsem také nikdy neviděla, rozhodli, že je dědicem.“

„Rozumím,“ odpověděl stejně opatrným tónem.

„Jsem si jistá, že vám jako svému příteli věří, že odvedete přesnou práci,“ dodala.

„Příteli?“ zasmál se pan Potts. „Po pravdě řečeno, před půl rokem jsem o Comstockovi, jeho titulu ani majetku ještě nevěděl.“

Je to čím dál tím zajímavější. Jestliže si hrabě na soupis svého majetku najal cizího člověka ze zámoří, pravděpodobně dostane takové výsledky, jaké si zaslouží. „Majetek hraběti vlastně technicky nepatří,“ připomněla mu. „Patří britské koruně,“ usmála se. „Ale jako Američana vás v tomto ohledu neváže

žádná loajalita, že?“ Tak, teď mu pootevřela dvířka k tajné dohodě. Uvidí se, jestli jimi projde.

„Loajalita?“ zasmál se znovu. „Vždyť moje vlast založila svou existenci na tom, že unikla téhle zemi. A přesto jsem tady obklopený bohatstvím, které hraběti nepatří a dluhy, které mu naopak patří.“

„To je škoda,“ odpověděla a potřásla při tom hlavou. „Myslím, že váš úkol je naprosto beznadějný. Pokud se rozhodnete se ho nezhostit, můžete pohodlně zmizet dřív, než si kdokoliv všimne, že jste to udělal.“

Překvapeně sebou trhl. „Slečno Stricklandová, když jsem přijížděl, přesně na něco takového jsem pomyslel.“ Přimhouřil oči. „Potom bych ale nedostal zapláceno, že? A jediný důvod, proč jsem tu práci vzal, byla neodkladná potřeba peněz.“

Charity se odhodlala k nejdůležitějšímu tahu. „V domě je nespočet ozdobných předmětů. Když si některý z nich vezmete jako náhradu za ztracený čas, kdo se to dozví?“

Nastala dlouhá pauza, ve které pan Potts zvažoval její slova. Ale právě když už si říkala, že neodolá, zarazil se. „Ale okrást hraběte by nebylo správné. Bylo by to porušení Desatera i zákona.“

„Ovšem,“ dodala rychle a poněkud popuzeně. Pokud má ten člověk starost o morálku, třeba se ho nikdy nezbaví. Další pokušení bude muset být mnohem rafinovanější. „Ale nemusíme takové věci probírat v polovině cesty. Předtím jste říkal, že přijde bouřka. Pojďme do domu. Ubytujete se.“

A potom na něm může znovu začít pracovat. Až uvidí dům, třeba si to rozmyslí a do rána zmizí.

Když Milesovi popsali zděděné rodové sídlo, na byl matného dojmu, že jde o velký, ale zanedbaný

dům na venkově. Ani v nejbujnější fantazii si však nedokázal představit budovu, která teď stála před ním. Zdálo se, že je složená ze dvou nebo třech domů postavených těsně vedle sebe, jako kdyby se majitelé nemohli rozhodnout, co přesně chtějí, a tak stavěli, dokud jim nedošly peníze.

Poté, co viděl úcty, se zdálo pravděpodobné, že přesně k tomu také došlo. Když vyplouval z Ameriky, předpokládal, že všichni angličtí šlechtici musejí být bohatí. Ale jeho rodina už před několika generacemi o peníze přišla. Peníze od nájemců sotva pokryly náklady na údržbu majetku. Zbyl jenom dům a to, co v něm zůstalo. A ty nejhodnotnější věci se nesměly prodat. Očekává se od něj, že je uchová pro další generace, které se ale ani nemusejí narodit, pokud se mu teď nepodaří provést jeho plán.

Jeho předkové se ovšem s udržení majetku pro další generace také nenamáhali. Když se setkal s hraběnkou vdovou, hned mu bez obalu sdělila, že diamanty v rodinných špercích byly nahrazeny kopiemi dávno předtím, než se ona sama stala hraběnkou. Hrabata a hraběnky z Comstocku o jejich hodnotě tak dlouho lhali, že se z toho stala téměř rodová tradice.

Když to slyšel, předpokládal, že v majetku nic cenného nezbylo. Soubor miniatur ve stříbrném rámečku vystavený na stole ve vstupní hale sice hraběte před nuzným životem nezachrání, ale obyčejný Miles Strickland by je klidně mohl prodat a z výtěžku si zajistit skromné živobytí na dlouhou dobu.

„Co tomu říkáte?“ Byl tak ztracený ve vlastních myšlenkách, že na sestřenici Charity téměř zapomněl. Vešli hlavními dveřmi do domu a Charity ho představila majordomovi Chilsonovi. Ten

přivolaal jednoho lokaje, který od něj vzal cestovní tašku a druhého, který vyndal chňapajícího psa ze sedlové brašny.

„Nevím, kde začít,“ řekl a zahleděl se do nekonečně dlouhé chodby lemované bezpočtem dveří. Potom se obrátil k Charity.

„Nemějte strach, pomůžu vám,“ usmála se, ale v jejím úsměvu nebylo ani známky flirtu. Jenom v očích se jí šibalsky blýsklo, ale Miles z toho měl dojem, že jakoukoliv pomoc mu poskytne, bude z toho těžit hlavně ona, ne on. Její přátelská sobeckost mu vlastně vyhovovala. V poslední době na něco takového u žen nebyl zvyklý.

Když představitelky něžného pohlaví, se kterými se v Londýně seznámil, zjistily, že má šlechtický titul, začaly se chovat tak přátelsky, až se o sebe začal bát. Nemohl jim to mít za zlé, zjevně se řídily radami svých otců a matek, kteří mu své dcery naprosto bezostyšně předhazovali. Dokonce i ten prokletý princ, který teď řídí zemi, říkal, že hrabě bez hraběnky neplní svou povinnost. Očekává se od něj, že se ožení. Brzo a dobře, v zájmu pokračování rodu.

Připadal si trochu jako chovný hřebec. Kdyby nešlo o manželství, nic by proti tomu neměl. Ale nutnost mít právoplatného potomka jeho nově nabytou popularitu poněkud kazila.

Jelikož Charity netuší, kým opravdu je, jedná s ním se stejnou lhostejností jako ženy před jeho nečekaným společenským vzestupem. Ale protože tahle vzdálená sestřenice je také poslední neprovdanou dívkou v rodině, je to pravděpodobně jenom dočasné. Až zjistí, s kým má tu čest, začne ho dozajista pronásledovat jako honící pes.

„Děkuji za nabídnutou pomoc,“ odpověděl.